

Molnár József

Feledhetetlen hangon

– *In memoriam Jagos István Róbert*

Amikor beszéltünk telefonon,
nem mutattad jelét, annyi
minden történt, örültél,
megkereslek, és talán
csak azon csodálkoztál,
miért ilyen sürgős.

Amikor felhívtalak ismét,
mert szokás szerint eltévedtem, és
egy másik hasonló nevű kórház
ajtáján, mint párhuzamos
világban kopogtattam, te nem
nevettél ki.

Amikor találkoztunk, és elővet-
tem a magnót, hogy rögzítsem
a hangot, ahogy az utóbbi
években tettem, ha fontosat
láttam, te elfogadtad,
megörökíttem a feledhetlent.

Amikor terveidről szóltál,
semmi nem utalt az elmúlásra,
tervezted a jövőt; közben az
öngyilkosságod árnya lebegett
felettünk, amit mindketten
elhessegettünk.

Fagyállót ittál, mondtad, ami
csak később roncsol, amikor
már nincs út vissza, de te mégis
visszatértél, boncolgattuk a
múltat, elhittem, a jövőt nem a
halálban vagy az örök életben
képzeled.

S amikor már nem vagy,
egyedül beszélgetek veled, a
miértekre várunk választ, azt
mondod, ott, akkor, lepergett
előtted minden, s a távozásod
utáni percben már írtál egy
verset a barátságáról és az
angyalokról, el is küldted az e-
mail címemre.

Tiszavirág

Te előrelépsz, más hátul marad.
Az esőt nem elég megkívánni.
A gyümölcs a tétlenek ölébe hull.
A kényelem a lusták mekkája.

.....

A szél nem irányítható.
A fal magától leomlik.
A nádas hátán visz egy vihart.
A félelem a gyávák keze.

.....

A kő elrejt az időt.
A sziklákra fel lehet mászni.
A tévedés kiváltság is lehet.
A győzelem tiszavirág élet.

.....

Az út szakadékok felett is út.
A térd nem hajlékony játék.
Fele királyságod álom.
A mese mindenkié.

.....

A gyermek a felnőttek előtt jár.
Az órát az igazság hajtja.
Ha késel, előbb odaérhetsz.
A szeretet a türelem szobra.